

Η αύρα της μεταφυσικής

«Οχι πια δάκρυα», η νέα συλλογή του ποιητή Τάκη Βαρβιτσιώτη

Τάκης Βαρβιτσιώτης: «Οχι πια δάκρυα». Εκδόσεις «Κέδρος», 1998.

Η ποίηση του Τάκη Βαρβιτσιώτη, με τους ελεγειακούς ρυθμούς και τη λυρική μουσικότητά της, μου θυμίζει τη νεότητά μου. Περιφερόμουν στα ερημικά ακρογιάλια της Λήμνου και μαζί με την ποίηση του Ελύτη, του Ελιοτ, του Σεφέρη, του Ρίτσου, διάβαζα και Βαρβιτσιώτη. Η ποίησή του είχε μια ορμή φωτός, μια ηδυπαθή σαγή-

Της **ΜΑΡΙΑΣ**
ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΟΥ-ΠΟΘΟΥ

νη από τη σιωπηλή ώρα του κόσμου, μια ερωτική περιπάθεια. Ήταν «φιλί από φίλντισι» η ποίηση εκείνη, «φιλί από κοχύλια». «Είναι μια πάχνη το πρωί / Επάνω στις ρωγμές του χρόνου / Το βράδυ ένας καθρέφτης μητρικός» έγραφε. Στις νέες του ποιητικές συλλογές: «Νήματα της Παρθένου» και «Αρωμα ενός κομήτη» (1997). «Οχι πια δάκρυα» (1998), η ποίησή του περνά σε άλλες ζώνες εσωτερικής οδύνης και στην αγωνία των υπαρξιακών ερωτημάτων: «Όπως τα καρφιά / Σκουριάζουν κάποτε και τα όνειρα / Με τον καιρό», γράφει. Κι αλλού: «Είναι η ώρα των λύχνων / Η ώρα του διαλογισμού».

Κι ωστόσο, στο βάθος, ο ποιητής παραμένει ο αιώνιος εφηβος, ο αιώνιος τραγουδιστής του φωτός και της όμορφης κόρης. «Το ίχνος του χεριού της ένας κρίνος / Πάνω στην τοιχογραφία της κάμαρας», γράφει και οραματίζεται μια «κόρη που αναδύεται από το βάθος τ' ουρανού».

Μια μεταφυσική αύρα διαπερνά την ποίηση του Βαρβιτσιώτη, μια

Ο ποιητής Τάκης Βαρβιτσιώτης στην τελευταία του συλλογή είναι σαν να προσπαθεί να φωτίσει την άλλη νύχτα που έρχεται, να δώσει μια δική του χαρτογράφηση στο επέκεινα της ζωής.

πνοή νοτισμένου αέρα, που φέρνει το άρωμα και το δέος της «άλλης σιωπής», της «άλλης νύχτας». Μια μεταφυσική του φωτός και του λόγου που δίνει στην ποιητική του αγραυλία «το ρίγος της αρχέγονης καταγωγής του». Ακόμα και η μνήμη, η οποία στην τελευταία του ποίηση έρχεται «με τους ήχους μιας πένθιμης μουσικής», καταυγάζεται από τους μεταφυσικούς ιριδισμούς της άλλης αλήθειας.

Σε τούτη την ώριμη στιγμή της ποιητικής διαδρομής του, τη στιγμή

της γυμνής αλήθειας, ο Βαρβιτσιώτης μεταμορφώνει τη λάμψη και το φως του λουλουδιού σε στιγμή λάμπουσα, ερωτεύεται το θαύμα, την «ασημένια κόρη», που θα 'ρθει σε μιαν άκατο «από την άλλη άκρη του χρόνου». Στην ώριμη στιγμή της υπαρξιακής αυτοδιείσδυσης, μπορεί αγέρωχα να βιώνει, μ' ένα χαμόγελο ίσως, την ανθρωπινή πορεία προς το θάνατο. «Μονάχα εσύ μπορείς / να καταλάβεις / του αιώνιου ύπνου / τη σαγήνη».

Στην τελευταία του συλλογή είναι σαν να προσπαθεί να φωτίσει την άλλη νύχτα που έρχεται, να δώσει μια δική του χαρτογράφηση στο επέκεινα της ζωής, είναι σαν να συμπιλιώνεται με το άγνωστο που τον περιμένει, διδοντάς του το φως της δικής του φωτερής ψυχής: «Μια νύχτα λοιπόν περιμένω / Πιο πρόσφορη από την τωρινή / Όπου τ' αστέρια θα πλέουν στα μάτια σας / Μιαν άλλη νύχτα / Πιο φωτεινή».

Ετσι σαν εφηβος, αλλά και χωρίς ψευδαισθήσεις, ακουμπάει τη ψυχή του στα πράγματα που αγάπησε, για ν' αφήσει το αποτύπωμα της ψυχής του, να το χαράξει, πάνω στο υλικό του κόσμου, αυτό που χίλιες φορές του μετουσίωσε σε τραγουδί νοσταλγικό και χίλιες φορές το ξαναβρήκε κλεισμένο στη σιωπή του. Όμως εκείνος ακόμα προσπαθεί να εξωραΐζει τον κόσμο γύρω του, να βλέπει την ομορφιά και εκεί ακόμα που πέρασαν τα βήματα του θανάτου.

«Τι λάμψη / στα νεκρολούλουδα / Τι ζεστασιά / Στο κρύο γυαλί!» θα πει και πάλι με το αδάμαστο ποιητικό του χαμόγελο. «Οχι πια δάκρυα, λοιπόν, για τον ποιητή, αφού εκείνος βλέπει το φως «Να προχωρεί ασυγκράτητο / πέρα στη χώρα των νεκρών».

Επιμέλεια: ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΜΠΟΥΚΑΛΑΣ

Καθημερινή 4 Ιουλίου 99